Ñapa. - (vrijdag 3 december 1982), p. 2

Nieuwe verhalen van Miep Diekmann

MIEP DIEKMANN HEEFT onlangs een bundel uitgegeven met een twaalftal verhalen die zich alle op of in de buurt van de Nederlandse Antillen afspelen: GEEN ENKEL VERDRIET DUURT HONDERD JAAR. Van deze twaalf verhalen waren er zeven eerder verschenen in leesboekjes voor de lagere school, Trapeze en Mozaïek, en zijn de overige vijf nieuw. Maar er is geen enkele aanwijzing in stijl of thematiek dat de nieuwe verhalen van later datum zijn of verschillen van de vorige. Wie niet achterin bij de 'verantwoording' kijkt, zal mijns inziens geen verschil merken, zo'n eenheid vormen de verhalen samen.

Wel sluiten enkele verhalen duidelijk aan bij vorig uitgegeven werk, zoals "Een vulkaan gedoofd door tranen" dat over Jeroen Zegers vertelt die Saba bezoekt; het kon een hoofdstuk zijn uit **Andere mensen zijn ook gewoon**. Het mooie, ontroerende slotverhaal "Een vergeefse tocht' ademt duidelijk de sfeer van **Marijn bij de lorredraaiers** en, meer nog, **Geen mens is van de ander (Mens te koop)**, die ook in de tijd van de Curacaose slavernij spelen.

Er zijn nog enkele verhalen over Curacao, één over respectievelijk Bonaire en Aruba, en een viertal over het vasteland van Zuid-Amerika: Colombia (?), Venezuela (2x) en Guyana. Het titelverhaal "Geen enkel verdriet duurt honderd jaar" gaat over een Antilliaanse jongetje in Nederland, dat aanpassingsmoeilijkheden heeft bij zijn pleegouders en op school. Als hij tegen kersttijd via zijn schoolvriendjes een beetje aarde van Curacao krijgt is hij wat gelukkiger.....

Bij mijn weten is dit de eerste verhalenbundel van Miep Diekmann; alle overige werk over de Nederlandse Antillen was tot nu toe in romanvorm.

De stijl van alle twaalf verhalen is die van de vroegere, 'rustiger' Miep Diekmann, eer ze met boeken als **Total loss, weet je wel** en **Dan ben je nergens meer** mijns inziens te gewild en overdreven 'modern' wilde zijn, want afgestemd op de golflengte van de eigentijdse jeugd. Deze stijl sluit meer aan bij **En de groeten van Elio**, **De boten van Brakkeput** en, desnoods, **De dagen van Olim** (dat van beide 'stijlen' iets heeft). Deze bundel wint daardoor voor mij in waarde.

Wie de twaalf verhalen overziet merkt dat het gemeenschappelijke thema erin opnieuw dat is wat het hoofdgegeven van al Miep Diekmanns werk uitmaakt: het individu of kleine groepje (dat in kinderverhalen vanzelfsprekend een jeugdige persoon of een jeugdgroepje is) dat zich verzet tegen de grote groep, de gevestigde orde, de ouderen, de macht. Kortom: David tegen Goliath, waarbij degene die tegen de stroom durft in te gaan gewoonlijk aan het langste eind trekt of wanneer hij tenonder gaat wèl de volledige lezerssympathie ontvangt. Het eerste zien we bijvoorbeeld in "Boems en de Boom-van-zee-of-land" en "Het vuurbaken van Bonaire", waarin een jongen zijn eiland redt van een aantal kapers, maar daardoor wel levenslang verminkt wordt, en ook met Otero die wil blijven wonen in "Het huis aan de afgrond". Het laatste is het geval met Aracoya en zijn Indianen die ten onder gaan aan dè moderne tijd, en met "Ada-mo-edu en zijn wilde paard", dat door de Europese kapers wordt doodgeschoten.

In de grond zijn alle verhalen, of ze nu historisch zijn of modern, realistisch of gefantaseerd, zeer politiek geladen, omdat ze alle pleiten voor individuele vrijheid, zelfstandigheid en verantwoordelijkheid. De uitgever meldt dat de verhalen geschikt zijn voor achtjarigen en ouder, maar gezien het bovenstaande en het taalgebruik lijken ze hier eerder voor vijfde en zesde klassers en brugklassers bestemd.

De illustraties zijn van Jenny Dalenoord; het 139 bladzijden tellende boek is stevig gebonden, voorzien van een mooie gekleurde omslag en een kaartje van het Caraïbisch gebied en de kust van Zuid-Amerika.

Laten we hopen dat GEEN ENKEL VERDRIET DUURT HONDERD JAAR nog voor de feest/geschenkdagen op onze eilanden verkrijgbaar is. In Nederland kost het Nf. 18,50, wat met de huidige koers in elk geval veel minder dan vijftien Antilliaanse guldens is. Hopelijk houdt de plaatselijke boekhandel daar rekening mee, want het is een belangrijke verhalenbundel en een schitterend cadeau voor kinderen.

WIM RUTGERS

Miep Diekmann: Geen enkel verdriet duurt honderd jaar
Amsterdam, Em. Querido's Uitgeverij B.V., 1982, 139 blz.
I.S.B.N. 90 214 5963 9